

לצורך זה, הותרה גם שלא לצורך זה, ולכן מותר להוציא ביום טוב, קטן לולב וספר תורה.¹

ולפי דברי רב יוסף, כשם שנחלקו בית שמאי ובית הלל אם נאסרה הוצאת קטן לולב וספר תורה ביום טוב, כך נחלקו בדיון מי ששחט עולת נדבה ביום טוב.

- לדעת בית שמאי, אף שהותרה שחיטה שיש בה צורך אוכל נפש, שחיטת עולת נדבה לא הותרה, והשוחט לוקה.

- ולדעת בית הלל, כשהותרה שחיטה לצורך אוכל נפש, הותרה גם שלא לצורך זה, ולכן השוחט עולת נדבה ביום טוב אינו לוקה.²

ואמרו, שגם לדברי רבי יוחנן, המחלוקת בין בית שמאי ובית הלל היא, האם מתוך שהותרו המלאכות לצורך אוכל נפש, הותרו גם שלא לצורך.

המבשל גיד הנשה בחלב ביום טוב ואוכלו

אחד שנה ברייתא לפני רבי יוחנן בה מבואר, שהמבשל גיד הנשה בחלב ביום טוב ואוכלו, לוקה חמש מלקות ארבעים, כי עבר על חמישה איסורי לא תעשה שבתורה.

א. על שבישל ביום טוב גיד שהוא דבר שאינו ראוי לאכילה, [שאיין היתר לבשלו ביום טוב], לוקה, משום שעבר על הכתוב, "כָּל מִלְאֲכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ".

¹ ורבנן גזור במידי דהוי טרחא דלא צריך, כגון אבנים, אבל בקטן וספר תורה, דצריכינן להו ביום טוב, לא גזור. [רש"י]. מתוך פירוש רש"י מבואר, שמדין תורה, מתוך שהותרה הוצאה לצורך, הותרה לגמרי, אף שלא לצורך כלל, וטלטול אבנים מדרבנן בלבד נאסר. ותוס' כתבו, שדוקא בהוצאה שיש בה צורך יום טוב קצת אמרינן מתוך שהותרה לצורך יום טוב, דכל אוכל נפש מותר, הותרה נמי שלא לצורך אוכל נפש, הואיל ואיכא צורך מקצת, שיש צורך יום טוב, אבל שלא לצורך יום טוב כלל, ודאי דאסור מן התורה ... וכי פליגי בית שמאי ובית הלל בדברים שאינן לצורך אוכל נפש, ואיכא בהן צורך יום טוב קצת, כגון קטן למולו, דהמצוה נקראת צורך יום טוב, ולולב לצאת בו, וספר תורה לקרות בו. וכן פירש רבינו חננאל. אבל ליתא פירושן, דלאו דוקא קטן למולו, דהוא הדין שלא למולו דשרי גם טיול ... ואם תאמר השוחט עולה מה צורך יש לו בה. יש לומר, דהכא נמי איכא שמחת יום טוב, שלא יהא שלחנך מלא, ושלחן רבך ריקן. [ע"כ מהתוס'].]

² ואם תאמר והא אפילו בית הלל מודו דלוקה, דסבירא להו לקמן דנדריים ונדבות אין קרבים ביום טוב, ואמאי מוקים לה אליבא דבית שמאי. ויש לומר דמהיכא אית ליה דנדריים ונדבות אין קרבים ביום טוב מ"לכס" ולא לגבוה, ואם כן הוי לאו הבא מכלל עשה, דאין לוקין עליו. [תוס'].]